

Bilag 1: Minimumsnormering på institutionsniveau vs. kommunalt gennemsnitligt niveau

Eksempel 1: "Minimumsnormering" på institutionsniveau

Institutionsniveau	Børnehave A	Børnehave B	Børnehave C
Voksen-ratio på papiret	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn
Regulering ud fra kommunes prioritering • Der kan ikke ske omprioritering af minimumsnormering mellem børnehaver.	+ 3 voksne	+ 1 voksen	
Reel voksen-ratio	13 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 4,6 børn	11 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 5,5 børn	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn

Eksempel 2: "Minimumsnormering" på kommunalt gennemsnitligt niveau

Kommunalt gennemsnit	Børnehave A	Børnehave B	Børnehave C
Voksen-ratio på papiret	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn	10 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 6 børn
Regulering ud fra kommunes prioritering • Kommunen har adgang til at omprioritere minimumsnormeringen mellem børnehaver.	+ 3 voksne	+ 1 voksen	- 4 voksne
Reel voksen-ratio	13 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 4,6 børn	11 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 5,5 børn	6 voksne pr. 60 børn 1 voksen pr. 10 børn

I både *eksempel 1* og *2* overholder Børnehave A, B og C lovens krav til minimumsnormering på 1 voksen pr. 6 børnehavebørn (i vuggestuer 1 voksen pr. 3 vuggestuebørn). I *eksempel 2* baseres minimumsnormeringen på et kommunalt gennemsnit, og kommunens prioritering af normering til andre institutioner sker på bekostning af Børnehave C, der er endt med en normering, som giver børn risiko for kognitive skader og stress. Med et lovtillag baseret på et gennemsnitligt niveau sker således en forringelse af børns retsstilling i forhold til i dag, hvor en skadelig lav grad af voksenkontakt i det mindste ikke er blåstemplet ved lov. Med modellen forhindres forældre og personale formentlig også i at kunne klage over normeringen i den enkelte institution, idet kommunen efter lovens ikrafttrædelse blot kan henvise til, at det gennemsnitlige niveau overholdes.

Daginstitutioners normering er så beskåret, at et gennemsnitligt niveau vil gennemtvunge nedprioritering af nogle børn, som dermed aldrig kommer til at få den støtte til deres trivsel og udvikling, som de er i behov for. Kravene for tildeling af statslige ekstrapuljer (såkaldt social normering) til udsatte børn er ekstremt snævre. Kommunale PPR-puljer (kommunale budgetter til Pædagogisk Psykologisk Rådgivning) til børn med fx diagnoser er gennem årene blevet så voldsomt nedbesparede, at der nu typisk blot er tale om ekstern konsulentvejledning til udarbejdelse af handleplaner, som der så i praksis ikke afsættes personaleresourcer til faktisk at realisere. Udfaldet er, at børn i behov for ekstrainsatsen, såvel som den normalt fungerende børnegruppe, omsorgssvigtets.

Alt i alt er minimumsnormering baseret på et kommunalt gennemsnit lige så lidt retvisende for den enkelte institution som et klasseloft baseret på et kommunalt gennemsnit af alle klasser i alle skoler i en kommune. Modellen er ene og alene udtryk for et – indtil nu uset kreativt – forsøg på at skjule ønsket om at begrænse udgifter.

I hverken *eksempel 1* eller *2* er der taget højde for den graverende fejl, at opgørelsesmodellen, som lovtillaget baseres på, bruger Danmarks Statistiks tal, som ifølge Danmarks Statistik selv ikke kan anvendes til formålet. Fredensborg Kommunes opgørelsesmodel, som er udviklet af bl.a. kommunale embedsfolk, afslørede et gennemsnitligt forhold på 1 voksen pr. **10,3** børnehavebørn i en vilkårlig institution i Fredensborg Kommune. Danmarks Statistiks model viste 1 voksen pr. **6,4** børnehavebørn i gennemsnit i den kommune – dvs. himmelråbende vildledende. Danmarks Statistiks tal er så vildledende, bl.a. fordi personale, som aldrig er hos børnene, medregnes.

Med udgangspunkt i samme data som i institutionen i Fredensborg Kommune, ville normeringen på 1 voksen pr. 10 børn i *eksempel 2*'s Børnehave C skulle ganges med en faktor 1,6 for at få det retvisende resultat. Dvs. at **den reelle normering i Børnehave C er 1 voksen pr. 16 børn**. Regeringen, KL og kommunerne er bekendte med dette men anvender alligevel en retorik, hvor forældres opråb herom refereres til som en "oplevet normering". Det er imidlertid ikke i fantasien, at der mangler hænder, når disse hænder de facto dag efter dag ikke er der. Det er meget virkeligt for de børn, der i løbet af en hel dag kun – ligesom Merle i TV2-dokumentaren – får 17 minutters voksenkontakt.